

OVERLEVEN DOOR WERELDRECHT

een uitgave van het plaatselijke Register van Wereldburgers (R.W.)

Postgiro van het R.W. te Hove :
nr. 000-1149901-63

B-2540 Hove, augustus 2017

Vredestraat 65

☎ + 32.(0)3..455.77.63

verstraeten.jean@belgacom.net

www.recim.org/cdm

WAAR ZIJN WE AAN TOE?

Wie geloofde dat het in de naoorlogse decennia tot vergaande ontwapening zou komen, diens illusies zagen zich gruwelijk geschonden. Vredesdromen kunnen heden ten dage heus niet op roze wolken drijven.

De puinhopen van Aleppo of de door gifgas verwoeste levens in Mosul, zij verkondigen een huiveringwekkende boodschap : *hodie mihi, cras tibi* : heden mij, morgen dij. De hele wereld dreigt de weg van steden als deze op te gaan. Erger nog, want er zou eveneens een algemene radioactieve, chemische, biologische en mogelijk elektromagnetische (1) verpesting van de leefwereld ontstaan. Ook zou men honderden miljoenen lijken wel niet van onder het puin kunnen halen, met alle gevolgen van dien. Gaat het hier om ongebreideld zwartkijken? We geloofden eigenlijk nooit, of toch nauwelijks, dat met het zogenaamde einde van de koude oorlog het gevaar voor een wereldbrand was geweken. Thans wijst ook bijvoorbeeld president Poetin erop dat het tot een grote internationale

oorlog kan komen. Vermag men die nog af te wenden? Tegenover die vraag lijkt ons het standpunt van wereldburgers / wereldfederalisten het meest juiste. Ja, zal men zeggen, maar wat baat het te zweven op de vleugelen der ideeën? Niettemin, onze opvatting dat wereldproblemen om oplossingen op wereldvlak vragen staat in beginsel toch stevig met de voeten op aarde. Indien ze niet utopisch was gebleven, bevonden we ons thans niet aan de rand van de afgrond. Maar dat de waarheid geen herberg vindt, het dagtekent niet van heden. En mogelijk staan de wijzers van de klok reeds op vijf *over* twaalf. We willen er ons echter niet zomaar bij neerleggen en blijven oproepen tot het creëren van passende mondiale instellingen bij machte oorlog en bewapening alsmede andere wereldproblemen aan te pakken.

Wie dit stelt, krijgt dan in de regel wel geen lintje maar eerder de deur in zijn gezicht. In antwoord daarop willen we niet kriegel tekeergaan. We houden het eerder bij wat Marx op de voorpagina van *Das Kapital* schreef : “*Segui il tuo corso è lascia dir le gente*”. (= ± Doe wat je te doen staat, wat men ook mag denken.)

(JV)

(1)« elektromagnetische verpesting » of verpesting van de leefwereld door andere stralingen veroorzaakt door stralingswapens (andere dan kernbommen).

INHOUD

Pag. 1 : Waar zijn we aan toe?

Pag. 2 : Maatschappijvisies bij filosofen

Pag. 5 : Nieuws van het wereld-
burgerfront

Pag. 6 : Enkele Flitsen :

pag. 6 : Barrie Trower

pag. 6 : *False flag operations*

pag. 7 : *Klassische Mind Kontrol*

pag. 7 : *Fortgeschrittene Mind Control*

pag. 8 : Vingerafdrukken

pag. 8 : Financies

(Short contents are available in
English : 4 pages.)

MAATSCHAPPIJVISIES BIJ FILOSOFEN

We schreven reeds eerder over de maatschappijopvattingen van denkers uit de twintigste, deels uit de negentiende eeuw. Thans willen we even stilstaan bij wat vroegere filosofen verkondigden.

Nicoló Machiavelli (1469 - 1527)

Machiavelli schrijft over het recht :

“Men moet overtuigd zijn dat er maar twee wegen bestaan om een strijd te beslechten : de weg van de wettelijke procedure of de weg van geweld. De eerste volgen de mensen, de tweede de dieren. Daar de eerste niet steeds de oplossing brengt, moet men soms zijn toevlucht nemen tot de tweede. Bovenal bedenke men dat het recht begrensd wordt door de grens van een staat. Tussen staten gelden niet moraal en recht, maar pure machtsstrijd, met militaire of met politieke middelen.” (1)

Wel, daardoor wordt beklemtoond dat men dient te komen tot een bovenstatelijke rechtsorde, om ook op het internationale vlak, het eeuwige *bellum omnium contra omnes* (de oorlog van allen tegen allen) te kunnen uitbannen. En zou men dan zelfs niet beter burgeroorlogen kunnen voorkomen of er snel een eind aan maken? Laat ons slechts denken aan Syrië. Een mondiale politiemacht zou daar op grond van een wereldwetgeving orde op zaken kunnen stellen. Thans staan de grote mogendheden er tegenover elkaar en dreigt de toestand uit te lopen op de meest huiveringwekkende internationale oorlog aller tijden.

Thomas Morus (1478 - 1535)

Morus, vanwege zijn ethisch verankerde overtuiging onthoofd door koning Hendrik VIII, schreef onder andere zijn beroemde Utopia.

“Bij God,” roept hij daarin uit, ”wanneer ik dat alles overdenk, dan schijnt ieder van de tegenwoordige staten mij slechts een samenzwering van rijken, die onder voorwendsel van het algemeen welzijn hun eigen voordeel najagen en met alle trucs en listen ernaar streven zich in het bezit te handhaven van datgene wat zij onrechtmatig hebben verworven, en de arbeid van de armen voor zo klein mogelijke vergoeding voor zich op te eisen en uit te buiten.” (1)

Morus beweert dan dat de uitgevaardigde wetten ertoe dienen de rijken in hun positie te laten en de armoede van de armen en het hen aangedane onrecht te institutionaliseren. We voelen ons daarmee niet zomaar in eenklank. We beschikken immers over niets anders dan constituties en wetten om in beginsel het recht te doen zegevieren. Men kan met verscheidene bepalingen daarin niet instemmen, maar het staat een groep niet vrij zomaar, eigenhandig, te beslissen om, op grond van eigen overtuiging, iets anders -bijvoorbeeld de Sharia- in de plaats te stellen. Het monopolie van de publieke machten -de wetgevende, uitvoerende en rechterlijke macht- hoort men als van kracht te beschouwen. Zo niet kan om 't even wie anderen, onderdrukken, gevangenzetten, folteren vermoorden, bestelen, uit zijn huis zetten en wat men wil. (En dat dit in 't geheim reeds geschiedt, waarbij het gerecht vrijwel onverschillig blijft, daarover schreven we eerder al zeer vaak, maar op deze plaats zullen we er niet verder op ingaan.)

Vanwege zijn universele geest mag men Morus een wereldburger noemen. Alleen, ook Seneca zei “civis mundi sum” (ik ben wereldburger), maar men moet dan toch bedenken dat een groot deel van de planeet toentertijd onontdekt bleef.

Wat dan zijn utopische gemeenschap betreft, veroorloof ik me uitzonderlijk iets persoonlijks te melden dat zich op het levensbeschouwelijke terrein bevindt. Ik las onlangs bijvoorbeeld “Das Leben in der unsichtbaren Welt” (Het leven in de onzichtbare wereld) van Anthony Borgia (1896-1986). Hij beschrijft daarin een reeds goede, gelukkige (*hiernamaalse*) sfeer. Daarin delen alle bewoners enerzijds in een *bonum commune*, terwijl ze anderzijds individueel volkomen vrij blijven en ook een zeker privébezit, bijvoorbeeld dit van een huis en een tuin, behouden blijft. Het behoort alsnog niet tot de mogelijkheden dit op aarde geheel te verwezenlijken. Toch kan men dergelijke samenleving -noem het

een vorm van individualistisch en humaan communisme- wel als na te streven doel opvatten, ook als men weet dat men de eindstreep nooit zal bereiken. In dezelfde zin dient men onder andere misdadigheid en verkeersongelukken te bestrijden zonder te geloven dat men ze geheel uit de wereld kan helpen.

Thomas Hobbes (1588- 1679)

Over deze wijsgeer, een ietwat jongere tijdgenoot van Rubens, citeren we wat volgt (1) :

“Hobbes gaat een stap verder dan Grotius (= Hugo De Groot) door de laatste theologische gezichtspunten uit zijn ethische en politieke theorieën te verwijderen. Hij steunt alleen op de ervaring, kent de mechanistische en mathematische natuurverklaring van Galileï nauwkeurig en probeert als eerste zijn methode toe te passen op geschiedenis en maatschappijleer. Hij is materialist en wijst de vrijheid van de wil radicaal van de hand.

Hobbes ziet de mens als een egoïst die uit is op zijn eigen voordeel, dus zelfbehoud en het bezit van zoveel mogelijk goederen. In de natuurtoestand, waarin allen alleen vanuit dit streven handelen, heerste daarom de oorlog van allen tegen allen. Deze toestand bevredigt niet het aangeboren menselijk verlangen naar zekerheid en veiligheid. Bescherming door het recht, veiligheid en de mogelijkheid tot praktische beoefening van de deugd vinden de mensen pas, wanneer zij door overeenkomst in de *staat* een overkoepelende macht scheppen en zich voortaan onderwerpen aan zijn wil. Zo construeert Hobbes de oorsprong van de staat, de enige instelling die vrede, wettelijk beschermd eigendom en hogere zedelijkheid mogelijk maakt. Tussen de staten onderling blijft de oertoestand van oorlog bestaan.”

Wel, er bestaat dus een beklemmende nood aan een reële grensoverschrijdende rechtsorde, zouden we concluderen.

(...)

“De staat wordt ‘de sterfelijke god’. Hij bepaalt wat recht is : wat hij toestaat is recht, wat hij verbiedt onrecht. De staat bepaalt wat zedelijk goed en slecht is en ook wat godsdienst is : in ieder geval verschillen godsdienst en bijgeloof bij Hobbes alleen hierdoor, dat godsdienst door de staat erkend geloof is en bijgeloof niet door de staat erkend geloof. Hobbes benadrukt dat de mens slechts kan kiezen tussen twee kwaden : de oertoestand, dus volslagen anarchie, of onherroepelijke onderwerping aan een staatsorde.”

Deze totalitaire opvatting wijzen we radicaal van de hand. De staat, alias de wetgever hoort niet te bepalen wat recht is, maar de rechten en vrijheden van de burgers te waarborgen *in overeenstemming met de beginselen van recht of ethica*.

Auguste Comte (1798-1852)

Auguste Comte is de wijsgeer die het woord *positivisme* en tevens het woord *sociologie* smeedde, dat laatste door een samenvatting van het Latijnse *societas* en het Griekse *logos*.

We citeren iets over hem (1) :

“Het geloof in bovennatuurlijke wezens of abstracte metafysische beginselen wordt vervangen door nuchter wetenschappelijk inzicht van deskundigen en specialisten. Een raad van positieve filosofen en sociologen krijgt de leiding over geestelijk leven en opvoeding. Zij zorgen niet voor het eigenlijk praktisch bestuur; dat is het werk van een commissie van mensen uit de praktijk van het economisch leven, zoals bankiers, zakenlieden, fabrikanten en landbouwers. Want tegenover het feodalisme van het theologische stadium staat, als maatschappijvorm van het positieve stadium, de industriële organisatie van de arbeid. Wetenschap en economie zullen de leidende krachten zijn in de maatschappij van de toekomst. ”

Eigenlijk spreekt Comte zich dus min of meer uit voor een maatschappij waarin uitsluitend technocratieën de macht kunnen uitoefenen. Die opvatting treden we geenszins bij. Immers, ongelijke mensen bezitten een gelijk recht hun belangen te verdedigen. Ze horen dus stemrecht te krijgen. Dit ligt slechts dan anders wanneer ze geestelijk daartoe niet in staat vertoeven. Dit geldt in de eerste plaats voor kinderen, maar men moet ervan uitgaan dat hun natuurlijke begeleiders, hun ouders, hen naar best vermogen vertegenwoordigen bij alle beslissingen die ze nemen.

Comte zelf ontpopt zich overigens geenszins als een droge technocraat. We citeren :

“De maatschappelijke orde die door het positivisme wordt nagestreefd, kan alleen verwezenlijkt worden als dit inzicht algemeen wordt, als de mensen de overgave aan het geheel, het *altruïsme* (een uitdrukking die Comte als tegenstelling tot egoïsme heeft geschapen) tot beginsel maken van hun handelen. Zij moeten zich echter niet overgeven aan een bepaalde staat of groep, maar aan de hele mensheid, het Grote Wezen (Grand Être). (...)”

Men mag hem dus in zekere mate als wereldburger beschouwen, al trekt hij, voor zover we weten, niet de conclusie van Immanuel Kant, dat namelijk het begrip volkenrecht noodzakelijk verbonden is met de idee aan een wereldrepubliek.

Herbert Spencer (1820 - 1903)

Spencer, op twee jaar na een precieze tijdgenoot van Marx, zoals de meeste der vermelde filosofen een zeer geleerd man, stelt dat godsdienst in de industriële maatschappij wezenlijk aan belangstelling zal inhoeten. De menselijke maatschappij wil hij, daarbij ook het door Comte ingevoerde begrip sociologie benuttend, aan wetenschappelijk onderzoek onderwerpen. Hij spreekt zich daarbij uit tegen een socialistisch staatsbestel. Als de staat ieder wat hem behoeft zomaar schenkt, zonder rekening te houden met capaciteiten en prestatie, verdwijnt de natuurlijke wedijver en gaat de samenleving in de loop der tijden vrij snel ten onder.

Bovendien, indien de staat de automatische zelfregeling van vraag en aanbod in detail wil regelen, leidt dit tot verlammeende bureaucratie.

Niettemin, zijn afwijzing van staatsocialisme neemt niet weg dat hij zich voorstander verklaart van vrijwillige samenwerking op coöperatieve grondslag. Immers, betoogt hij, indien elkeen het recht krijgt om mee te beslissen, zou aan gedwongen arbeid in een louter ondergeschikte positie een eind komen en zou de mens er niet voor de staat zijn maar de staat voor de mens.

Zelf voelden we ook steeds voor coöperatieven, dat zijn arbeidersverenigingen die deels, zo mogelijk ruimschoots, in plaats van de kapitalistische productieverhoudingen zouden komen. Alleen, ofschoon men in kapitalistische en -formeel- democratische landen geenszins verbiedt coöperatieven te stichten, toch bleef de hele coöperatieve beweging geheel marginaal. Men kan zelfs zeggen dat ze mislukte. Hoe moet men dit verklaren??

Van wereldburgerschap of wereldfederalisme valt, als we dat goed hebben, niets te bespeuren bij Spencer. Wel maakt hij ernst met de mogelijkheid van een vreedzame samenleving. In een industriële maatschappij, meent hij, zal “soldatendeugd” overbodig worden, want zij zal, om welvaart te scheppen, niet tot roof en verovering hoeven over te gaan, zich dus niet op het oorlogspad moeten begeven.

De wijsgeer meent dus dat de industriële era vrede brengt. Dit moeten we helaas als een ongegronde wensdroom afdoen. Nog nooit kwam het tot zoveel oorlogen met zoveel slachtoffers als in het industriële tijdperk. (JV)

(1) Bron : H. Störig, Geschiedenis der Filosofie

Een bewoner van Sirius, toen hij van een filosoof hoorde over de eeuwige slachtpartijen op aarde, riep uit : Gij ongelukkige wezens. Ik zou bijna zin krijgen om die hele mierenhoop van belachelijke moordenaars te vermorzelen.” “Bespaar u die moeite ,” luidde het antwoord , “ze zorgen zelf wel ras voor hun ondergang.” (Voltaire)